

The Wall: Mark Hagen Transparency, HH0673

Jun 7 — Jul 29, 2023 | Brussels

De schilderijen, beeldhouwwerken en installaties van Mark Hagen, kunstenaar gevestigd in Los Angeles, onderzoeken de relatie tussen systemen, zelfbeschikking en zelfexpressie. Hij is onder andere geïnteresseerd in de fysieke, institutionele en discursieve parameters van kunst, productieprocessen, keuzevrijheid en arbeid van de kunstenaar, de sociale ruimte van de kunstenaar en breder: herhaling, accumulatie en de grenzen van de menselijke perceptie. De kunst van Hagen heeft vaak een geometrische ordening en een minimalistische uitstraling, maar bevat ook vele verwijzingen naar het lichaam, de kunstenaar en de toeschouwer, wat maakt dat ze niet puur formeel of abstract (en daardoor geïsoleerd van andere onderzoeksgebieden) zijn.

Veel van zijn materieel inventieve en onderzoeksintensieve werken dragen ook de mogelijkheid van expansie, onttrekking, verbetering en herschikking in zich, wat hij doet in een gebaar van zelfbeschikking, om zijn keuzevrijheid in zowel ruimte als tijd uit te breiden en in te gaan tegen de verwachting dat kunstwerken uitzonderlijk, autonoom en vaststaand zijn. Hij heeft serialiteit, modulariteit en herconfigureerbaarheid beschreven als zijn methoden, maar ook als de onderwerpen van zijn werk, dat naar een gedemocratiseerd nomadisme streeft. Zijn kunst is voortdurend op zoek naar alternatieven voor onze waarnemingsgewoonten, gevestigde hiërarchieën en bekende narratieven.

Voor 'Transparency, HH0673' presenteert Hagen een nieuwe reeks acrylschilderijen op jute in de kenmerkende geanodiseerde titanium frames van de kunstenaar. Deze tentoonstelling ontleent haar naam aan *The Encyclopedia of World Problems and Human Potential*, een initiatief uit 1972 van het niet-gouvernementele onderzoeksinstituut Union of International Associations in Brussel. Dit is een encyclopedie die de ellende van de mensheid op kunstige, ambitieuze en systematische wijze tracht te catalogiseren, evenals de middelen om deze te verlichten.

Hier creëren de nieuwe schilderijen van Hagen een spanning tussen willekeurigheid en zorgvuldige constructie, waarbij vormeloze massa's verf in mallen worden geduwd, of over oppervlakken worden geharkt, of in vellen worden gedroogd en in geometrische vormen worden gesneden. Vervolgens vormen deze schilderijen een voortdurende uitwerking en verkenning van schilderen als zowel beeld als object. Meer specifiek voor deze serie is een uitgebreide, niet-hiërarchische bibliotheek van siliconen mallen gemaakt van consumentenverpakkingen, studio-afval, artikelen met een persoonlijke betekenis (zoals een kampeermat) en voorwerpen die zijn gekozen vanwege hun poëtische of symbolische betekenis. Deze mallen (of driedimensionale negatieve afbeeldingen van de beoogde vorm) worden vervolgens beschilderd met vormeloze acrylpasta's, laag na laag, die opdrogen tot vaste vormen. De vaste verfreplica's worden uit de mallen gehaald en op hun plaats gecementeerd met dezelfde acrylverf, als mortel met bakstenen. Dit gebruik van verf als een gietmedium is de sculpturale materialisatie van vaste kleur en een knipoog naar het gebruik van verf zelf als een kant-en-klaar object.

Deze op mallen gebaseerde schilderijen zijn zelfbeschouwende objecten waarvan het herhaaldelijke gieten wordt weerspiegeld in hun repetitieve vormen, facetten en patronen. Het gebruik van mallen resulteert namelijk in de schepping van werken die gestueel en toch gesimaliseerd zijn, discreet en toch continu, lineair en cyclisch, autonoom en toch een apart onderdeel van een totaliteit die eeuwigdurend in potentieel is. Deze schilderijen zijn ook mimetische portretten van de handeling van het schilderen en de daad van het worden van een kunstenaar. Men kan zien dat ze de spanning tussen determinisme en de vrije wil reflecteren, of de oefening van schilders die worstelen met de mate waarin ze voorgeschreven materialen en methoden gebruiken, of zelfs de arbeid van kunstenaars die botsen met de domesticerende en normaliserende arena van de 'kunstwereld', een soms paternalistisch systeem dat kunstenaars wil controleren en infantiliseren.

Tot slot worden Hagens frames gemaakt door titanium onder te dompelen in vloeibaar fosforzuur (dat op onverklaarbare wijze wordt aangetroffen in frisdrank en cola) en ze vervolgens bloot te stellen aan elektriciteit met variërende voltages. Hierdoor worden microscopische laagjes van transparante kristallen op het materiaal afgezet, die het licht breken tot een regenboog aan kleuren zonder kleurstoffen of pigmenten. Zo herinnert Hagen zijn toeschouwers eraan dat hun visuele perceptie beperkt is tot het zichtbare spectrum en creëert hij wat hij een memento mori van de menselijke beperkingen en biologische voorinstellingen noemt, evenals een 'referentiekader'.